

steriet til ufortøvet at fremsætte Forslag om positive Kriseforanstaltninger

og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen."

Det er om denne Paastand, Forhandlingen nu drejer sig.

Statsministeren (Madsen-Mygdal):

Da den ærede Ordfører for Forespørgerne har valgt først efter mit Svar at fremkomme med sin Motivering af Forespørgselen, maa det maaske være mig tilladt at knytte nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, han har fremsat.

Det ærede Medlem Hr. Stauning har i Dag brugt mange og stærke Ord om denne Regering, der intet foretager sig overfor Erhvervskrisen og overfor den store Arbejdsløshed. Det ærede Medlem sagde: Nu er der gaaet 4 Maaneder, siden Regeringen tiltraadte — jeg tror nu ikke, det er fuldkommen nøjagtigt, men lad det nu være, lad os sige, der er gaaet 4 Maaneder, siden Regeringen tiltraadte —, men der er endnu intet sket. Jeg spørger: Hvem er den Mand, der staar her paa denne Talerstol og bruger saa voldsomme Udfald mod den Regering, som intet har udrettet i 4 Maaneder? Er det det samme ærede Medlem Hr. Stauning, der i 2½ Aar var Regeringschef, og som intet som helst foretog sig imod Erhvervskrisen og mod Arbejdsløsheden? Ja, naar det skal gøres op, hvilken Baggrund det ærede Medlem har for at stille sig op her og rette saa voldsomme Angreb paa Regeringen, er det ikke nok at sige, at han intet foretog sig, men, værre endnu: det var i det ærede Medlem Hr. Staunings Regeringstid, den Erhvervskrise og den Arbejdsløshed, som Landet og Befolkningen nu lider under, det var netop i dette ærede Medlem Hr. Staunings Regeringstid, denne Krisetilstand har sin Oprindelse. Det var under det ærede Medlems Regering, den Nødstilstand, som vort Land i økonomisk Henseende nu befinder sig i, blev til.

I Sommeren 1925, da den danske Krone steg fra ca. 65 Øre op til nær ved sit Paripunkt, maatte det staa klart for alle, at naar en saadan Stigning af Landets nationale Valuta fandt Sted, uden at hverken de offentlige Udgifter eller Lønninger og andre Omkostninger i Erhvervslivet i væsentlig Grad blev paavirket deraf, vilde store Erhvervsvanskeligheder og en mægtig Indskrænkning af Beskæftigelsesmuligheden her i vort Land blive Følgen. Men det ærede Medlem lukkede som Regeringschef baade Øjne og Øren. Der gik et Aar, vi kom til

Sommeren 1926, og i Foraaret 1926 begyndte den Tilstand, som det ærede Medlem har gjort opmærksom paa, da begyndte det, at det var ikke blot Sæsonarbejdsløshed, vi havde, men det viste sig, at der nu var en Arbejdsløshed, der gik ind i Sommeren med uhyre store Tal. Og hvad foretog det ærede Medlem sig i Sommeren 1926? Ja, det ærede Medlem har sagt her, at man maa ikke sige, at Regeringen holdt Ferie, og at et Medlem af den var i Genève. Det er ikke det, vi taler om; men vi taler om, at Rigsdagen blev hjemsendt, og Sommeren gik hen, skønt alle maatte vide, at nu var Krisens Stormbølge inde over Landet. Først i Efteraaret 1926 fremsatte det ærede Medlem en Række Forslag, om hvilke han vidste, at intet af dem kunde gennemføres her i Rigsdagen. Derfor blev Resultatet da ogsaa det, at da det ærede Medlem ved en Række Manøvrer, der ikke var særlig vanskelige at gennemskue, befriede sig for Regeringsansvaret, stod Landet midt i den Erhvervskrise og midt i den store, ulykkelige Arbejdsløshed, som det ærede Medlem nu saa stærkt kræver at den nuværende Regering skal begrænse og afskaffe.

Jeg tror, jeg har Ret til at sige, at hvem der end vil rette Bebrejdelser mod denne Regering — jeg skal jo ikke hævde, at Regeringen er fejlfri, det tør jeg ikke, og at den ikke kan fortjene Bebrejdelse —, men hvem der end vil rette Bebrejdelse mod denne Regering, fordi den har ladet Tiden gaa og ikke arbejdet, som den skulde: det ærede Medlem Hr. Stauning er i alt Fald den, der *sidst* kan rette Bebrejdelse mod Regeringen.

Og naar det ærede Medlem nu her saa stærkt baade i Begyndelsen og ved Slutningen af sin Tale omtalte Arbejdsløsheden og bebrejdede Regeringen, at den intet foretog sig mod den Arbejdsløshed, som er saa mange danske Hjemstørste Ulykke i Øjeblikket, vil jeg sige: Vi er jo vante til her i Landet, at Socialdemokratiet fremstiller sig selv som det Parti, der er ene om at varetage Arbejderstandens og navnlig de arbejdsløses Interesse, medens alle de andre Partier er mere eller mindre lunkne, og først og fremmest den nuværende Regering er fuldstændig uden Forstaaelse af, hvilken Ulykke Arbejdsløsheden er. Og til de ulykkelige arbejdsløse fortæller Socialdemokraterne Gang paa Gang, at det er Samfundets Skyld, og det er Regeringens Skyld — dog ikke, naar Regeringen hedder Stauning, saa er det ikke Regeringens Skyld. Men det falder aldrig Partiet ind, at det selv kunde have nogen